No. 36
15-4-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 10 —

— Olmaz. Çünkü ben tapınağa gideceğim

— Yapma usta! Kendini bile bile tehlikeye atıyorsun! Bir kere attın, kurtuldun. Bir daha atma!

— Fazla lâkırdı istemiyorum. Ben bir şey yapacağım dedim mi yaparım. Kimse beni yolumdan alıkoyamaz.

— Ya öldürürlerse?

— Öldürebilirlerse öldürsünler. Amacıma giden yolda ölmekten çekinmem. Hadi, Kammamuri, vakit geçirmiyelim. Dediğim gibi yap: o adamın arkasından git, ona görünmemeye bak ve karşı yakaya geçip kurtul.

— Peki, seni bir daha nerede göreceğim?

— Ölümden kurtulursam kulübemizde. Kurtulamazsam öteki dünyada! Hadi yolun açık olsun!

Kammamuri, ırmağa giden yana doğru yürümeğe başladı.

Kara Orman Avcısı, o gözden kayboluncıya kadar arkasından baktı. Sonra, başını dimdik yukarı kaldırarak kendi kendine:

— Hadi Tremal Naik! dedi. Sen de ölüme meydan okumaya yürü bakalım! Sonra Kammamuri'den aldığı tüfengi omuzladı ve ormana doğru yürümeğe başladı.

Bir müddet gitti. Fakat ilerledikçe ormanın sıklaştığını ve çalıların dört bir yanı bürüdüğünü görüyordu. Kendisinden önce oradan geçen Hintlinin açtığı yollar da birdenbire kapanmış, adamın izi kaybolmuştu.

O zaman Tremal Naik duraladı ve kendi kendine:

— Acaba adam buralarda bir yere mi saklandı? diye düşündü.

Yeniden ilerlemek üzere bir adım atmıştı ki, kulağına bir hışırtı geldi.

Gözleri şimdi ormanın karanlığına iyice alıştığı için, önünü ardını oldukça seçebiliyordu. Bir ağacı siper alarak durdu ve dört bir yanına göz gezdirdi. Hışırtının yerdeki otlardan değil, ağaçların dalları arasından geldiğini ayırd etmişti. Başını biraz kaldırarak bakındı ve birdenbire irkildi, kendi kendine:

— Yılan! diye fısıldadı.

Sahiden iki bilek kalınlığında, altı yedi metre uzunluğunda bir Piton yılanı Tremal Naik'in siper edindiği ağacın üzerinden ona doğru sarkmış, üstüne atılmak üzere hazırlanmıştı.

Kara Orman Avcısı tehlikeyi o saat sezdi ve hemen kendini yere attı. Böyle azılı bir yılanın karşısında yapılacak ilk şeyin yere yatmak olduğunu biliyordu. Çünkü bu yılan insanın vücuduna sarılarak onu sıka sıka boğar, öyle öldürürdü. Onun için, ayakta duracak olursa hayvana vücudünü açıkca uzatmış bir halde bulunacaktı. Yere yatacak olursa yılan onun etrafına dolanmıya muvaffak olamıyacaktı. Yalnız, bununla bütün tehlike atlatılmış olmuyordu. Çünkü yılanın sokmak tehlikesi de vardı. Fakat, yerde yatacak olursa hayvan belki onu görmeden yanından sıyrılıp geçebilirdi.

Tremal Naik yerde ölü gibi uzanmış, kıpırdamadan yatıyor ve karanlıkta faltaşı gibi açılmış olan gözleri ile, yılana bakıyordu.

Piton şimdi ağaçtan yere atlamış, otların arasında soğuk ve ürpertici bir hışırtı ile ikide bir, kavun büyüklüğündeki kafasını kaldırıp kaldırıp yere vuruyor, bu suretle yiyecek bir av arıyordu..

Avı bulmakta gecikmedi. Yere bir iki vurduktan sonra yılanın başı otlar arasında boylu boyunca yatan Hintli delikanlının bacağına değdi.

Tremal Naik soğuk soğuk bir ürperti geçirdi. Fakat kendine hâkim olarak istifini hiç bozmadı. Taş gibi kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan yatıyordu. Çünkü yılanın, ölü sanırsa, kendisini sokmadan uzaklaşacağını biliyordu.

Düşüncesinde yanılmamıştı: yılan, koca başı ile delikanlının vücudunu b iki kere daha yokladıktan sonra, onu b ölü sanıp üzerinden sıyrıldı, yanında bir ağaca tırmanarak çıktı gitti...

Bütün bunlar olup bitinciye kadar, k pırdamadan ve nefes almadan duran yan gözle yılanı seyreden Tremal Nai onun uzaklaştığını görünce, derin bir n fes aldı ve yerinden sıçrıyarak ayağ kalktı. Tam o sırada biraz ilerisinden b ses işitti:

— Ne arıyorsun burada?

Kara Orman Avcısının ayağa kalk ması ile hareketsiz kalması bir oldu: gö lerini karanlıkta, sesin geldiği yana çe virdi ve kendisinden beş, altı adım öted bir insan karaltısı seçti. Bir elinde ka gı, bir elinde ucuna yuvarlak bir kurşu bağlanmış bir ip bulunan bu Hintli, on doğru bir iki adım attı ve yeniden sordu

— Ne arıyorsun burada?

Şimdi ikisi karşı karşıya idiler. Kar Orman Avcısı tüfeğini karşısındakin doğrultmuş, öteki de kalkanı ile sipe alarak kargısını uzatmıştı.

Tremal Naik, meydan okur bir halle:

— Sen ne arıyorun burada? diye sor du. Buraya ayak basan yabancıları öl dürenlerden birisisin galiba?

— Evet, onları nasıl öldüreceğimi şim di sana göstereceğim...

Hintli delikanlı, gözlerini, karşısındak adamın başına doğru ağaçtan atlamakta olan yılana çevirerek güldü:

— Sen beni öldüreceksin ha? dedi. Ö lümün seni kolları arasına almaya ha

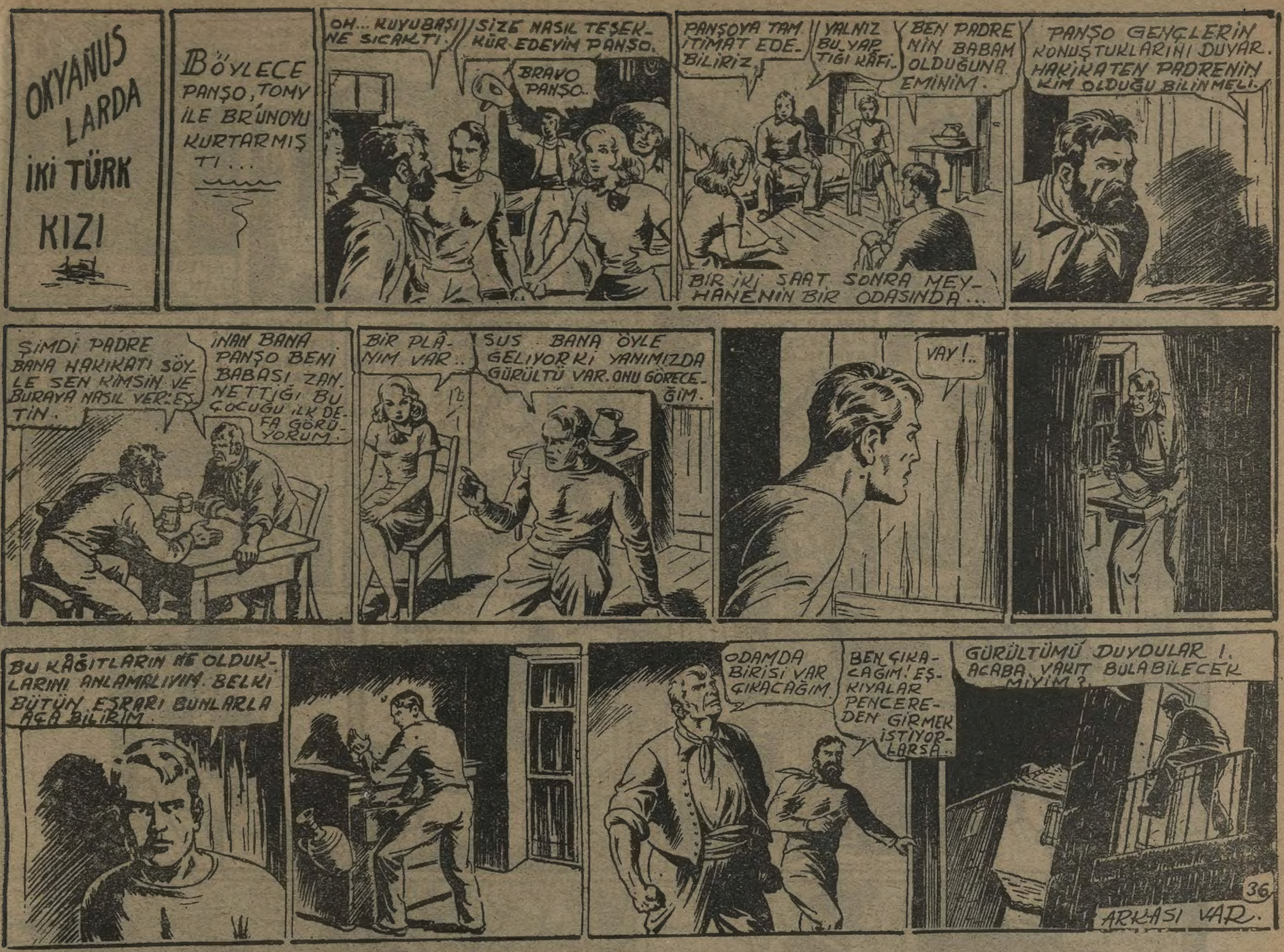

zırlandığının farkında değilsin galiba?

— İlk önce sen öleceksin...

Hintli, bunları söyliyerek elinde tuttuğu ucu kurşunlu ipi sallamak üzere kulaç açtı. Fakat kolunu germiye daha vakit bulamadan tepesinde bir ıslık duydu, başını yukarı kaldırdı.

Yılan, üzerine atılmak üzere idi.

Bunu gören Hintli, elinden ipi, kargıyı atarak:

— Ay! kurtar beni! kurtar beni! diye haykırmaya başladı.

Tremal Naik kamasını çekti ve ok gibi yerinden fırladı, bir sıçrayışta yılanın üzerine atıldı ve kaması ile hayvanı ortasından ikiye biçti.

Biraz önce birbirlerinin canını almaya niyet etmiş iki eski düşman şimdi karşı karşıya durmuşlar, insanlık duyguları ile birbirlerine yaklaşmışlardı. Onu ipe bağlı zehirli kurşunu fırlatıp öldürmeye hazırlanmış olan Hintli, kendisini yüzde yüz ölümden kurtarmış olan delikanlıya teşekkür eden bir halle bakıyordu.

Bu sırada yanlarındaki ağaç dallarının hışırdadını duydular. Arkasından, karanlıkta bir alay adam göründü. İçlerinden biri en önden sıçramış, onların yanına gelmişti. Arkadaşlarına dönerek:

— İşte, burada! diye haber verdi.

Bunlar, Termal Naik'i arayan Hintlilerden bir kaçı idi. Hepsinin ellerinde tüfenk vardı.

Kara Orman Avcısı tehlikeyi anladı. İçlerinden birini ölümden kurtardığı için kendisini bağışlıyacaklarını düşünmedi bile. Hemen yanıbaşındaki ağacın arkasına sıyrıldı ve oradan öteki ağaçların arasına dalarak kaçmaya başladı.

Onu ilk gören adam:

— Kaçıyor! ateş edin! Ateş! diye bağırıyordu.

Tremal Naik'in arkasından üç el ateş edildi. Fakat kurşunlardan hiç biri ona değmedi. Kara Orman Avcısı, ağaçların arasından bir ceylân çevikliği ile kaçıyordu.

Biraz uzaklaştıktan sonra, kalın gövdeli bir ağacın arkasına saklandı ve gelenlerin üzerine ateş açtı.

Hintlilerden biri vurulmuş ve bir haykışla son nefesini vererek otların arasına yığılmıştı.

İçlerinden birinin daha öldüğünü gören Hintliler biraz durakladılar. Bu ölüm saçan adama doğru koşmakta kimsenin cesareti kalmamış gibi idi.

Tremal Naik onların bu duraklamasından faydalanarak yine ormana daldı ve koşmasına devam etti. Arada bir ağaca çarpıyor, yahut da ayağı çalılara takılarak yuvarlanıyordu. Elleri, yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Fakat durmadan koşuyor, koşuyordu.

Ne kadar koştu, kendisi de farkında değildi.

Durduğu zaman, bir gölün kıyısına gelmiş olduğunu gördü ve gözleri şaşkınlıkla açıldı:

(Arkası var)

MANDRAKE
AMCA OĞULLARI ONLARI ADAM AKILLI TAHKİR ETMİŞTİ.
LORE SİZİN HAKKINIZDA İZAHAT İSTERİM
BABAMIN ÖLÜMÜ ÜZERİNE AMCAM İLE OĞLU BANA BAKMAK İÇİN BURAYA GELİP YERLEŞTİLER.
NEDEN BASİL BİZE KARŞI BU KADAR TERBİYESİZDİ
O BİRAZ GARİPTİR MANDRAK BENİ MÜDAFAA ETTİĞİNE İNANIR ONU AFFEDİNİZ.
APTULLAH ÜST KATTAN BAKIYORDU
AMCANIZLA OĞLU BU KURT MASALINA İNANIYORLARMI?
BU BİR MASAL DEĞİL MANDRAK.
ONLAR ONU BİR GECE AYIN AYDINLIĞINDA GÖRDÜLER
ÜZERİNE TABANCA İLE ATEŞ ETMİŞLER KURŞUN BOŞA GİTMİŞ ODA AĞAÇLAR ARASINDA KAYBOLMUŞ AMCAMIN DEDİĞİNE GÖRE TEKRAR GELECEK.
BU SIRADA ABDULLAH YUKARDA BUZLAR ARASINDA BİR BAŞ GÖRÜR
KARŞISINA ÇIKAYIM
AYAK ÜSTÜ YÜRÜYEN KURT
APTULLAH KAPIDAN ÇIKAR ÇIKMAZ
SEN BENİM ELİMDEN KURTULAMAZSIN
BEN ONU GÖRDÜM VE ALDIM
PEKİ LORE BEN GİDİP BİRAZ İSTİRAHAT EDEYİM. SİZ BU KURT MASALINI UNUTUN
ONU GÖRECEKSİNİZ MANDRAK
EFENDİM AYAKTA GEZEN KURT
VAYYY!
GÖRDÜNÜZMÜ EFENDİM AYAKTA GEZEN KURDU
FAKAT BU BİR TANE DEĞİL.
BU BENİM AMCAM BORIS ONA NE YAPTINIZ
ODAYA ŞÖYLE BİR BAKAYIM DEDİM ORADA KALACAK ECNEBİNİN KİM OLDUĞUNU GÖRMEK İSTEDİM VE BİRDEN BİRE ÜZERİME ATILDI AZ DAHA ÖLDÜRECEKTİ
ZANNEDERSEM BİR GAF YAPTIN APTULLAH
FAKAT O KURT GİBİ GİYİNMİŞTİ DOĞRU DEĞİL Mİ
12
Copyright opera muadi

425

Zaferi Kazandık

Topçu ateşi günlerdenberi sürüp gidiyordu. Her iki taraf, karşılıklı olarak, birbirinin toprağını durmadan ağır mermilerle döğüyorlardı. Düşman, bu bombardımana bir sabah, gün doğarken başlamıştı.

Bu yandakiler, ansızın tutuldukları bombardımana karşı, hemen kendilerini toplamışlar ve onlar da ateşe başlamışlardı.

Yalnız, onların hazırlıkları yoktu. Düşmanın sağdaki kolu üzerine yaptıkları bir hücumdan yeni dönmüşler ve yeni bir taarruza kadar buraya yerleşmeye çalışıyorlardı.

Düşmanı iyi döğebilmek için, bulundukları yerdeki bir tepeye çıkmak gerekiyordu. Top buraya yerleştirilecek olursa üstünlüğü ele alabileceklerdi. Fakat, topu oraya kadar çıkarıp yerleştirmek kolay bir iş değildi.

Komutan, arkadaşları ile düşünürken:

— Bu iş zor da olsa yapacağız, diyordu. Zor işten kaçılmaz. Hattâ harpte, hiç olmıyacak sanılan şeyleri bile yapmaya çalışmak ister ve ancak bunu yapan kazanır.

Bu sözler, topçulara cesaret ve kuvvet verdi.

Hemen ikiye ayrıldılar. Yarısı, en ağır ve uzun atışlı topu tepeye çıkarmak için işe girişirken, ötekiler de kalan topların başına geçtiler. Top tepeye yerleştirilinceye kadar düşmanı döğmeye devam edeceklerdi.

Bu iş uzun sürdü. Saatler geçti, düşmanın ateşi gittikçe arttı. Fakat onlarınki gittikçe yavaşlıyordu. Çünkü, ellerinde mermi az kalmıştı. Kalanları da idareli kullanmak istiyorlardı. Çünkü, öyle yapmazlarsa, tepeye yerleştirdikleri top işe yaramıyacaktı. Kalan mermileri, o topla düşmanın başına yağdırırmak ve üstünlüğü kazanmak için saklıyorlardı.

Yalnız, o zamana kadar ateşi kesmemek, düşmanı oyalamak ve alt olmamak lâzımdı.

Topçular bunu düşünerek gayet hesaplı hareket ateş yapıyorlar, attıkları her merminin düşmana büyük zarar vermesine dikkat ediyorlardı.

Bununla beraber saatler geçiyordu. Top hâlâ tepeye yerleştirilmemişti. Yalnız, yarı yola kadar çıkarılmıştı ve şimdi, bir o kadar daha zorluk çekmek ve çalışmak ve vakit harcamak lâzımdı.

O zamana kadar ise ateşi kesmeden nasıl dayanacaklardı? Ellerinde pek az mermi kalmıştı. O kadar az ki, kolayca sayılabilirdi.

Ateşi kesip kalan mermileri tepeye yerleştirilecek topa mı saklasalardı? Yoksa ateşe devam mı etselerdi? Ateşi kesecek olurlarsa düşman, onların yenildiklerini düşünerek, ilerliyecek ve daha yakından topa tutacaktı. Ateşi kesmeseler, ellerindeki mermiler bitecek, bin zorlukla tepeye yerleştirdikleri ve bütün umudlarını ona bağladıkları topa mermi kalmıyacaktı.

Fakat, vakit geçiyordu ve onlar ikisinden birini yapmak zorunda idiler.

Komutan, bütün askerlik dehasını toplayarak düşündü ve şu karara vardı:

Ateşi beş dakika için kesecek ve bu beş dakika içinde, bütün adamları toplanarak, topu tepeye çıkartacaktı. Bu, ilk düşündüğünden daha zor bir şeydi; fakat o, başarmak için zor işleri korkmadan göze almak gerektiğini pek iyi biliyordu.

Komut verdi:

— Ateş kes!

Borazan çaldı. Toplar ateşi kestiler ve topçular komutanın ikinci bir komutu ile toplandılar, yarı yola gelmiş olan topu hep beraber tepeye doğru çıkarmaya başladılar.

Komutan, hesabında aldanmamıştı: bütün kuvvetler bir araya toplanınca top, beş dakikada değilse bile, tam altı buçuk dakikada istenilen yere konuldu.

Yedinci dakikada, tepedeki top düşmanı döğmeye başladı. Şimdi aşağıdaki toplar susmuştu ve yalnız, yukardaki ağır top konuşuyordu.

Kalan bombalar, tepeden, düşmanın kalbinin tam orta yerine indirilmeye başlamıştı. Umulan sonuç kendini göstermekte gecikmedi: bir iki mermiden sonra, düşman toplarından bir kaçı sustu. Ateş yavaş yavaş seyreldi.

Tepedeki top, gittikçe azalan mermilerini, büyük hesaplarla kullanmakta devam ediyordu.

Düşman toplarından ateş eden kala kala yalnız, bir tane kalmıştı.

Komutan arkadaşlarına döndü:

— Düşmanın ateş eden yalnız bir topu kaldı, dedi.

Arkadaşlarından biri:

— Ne yazık ki, dedi, bizim de topu topu üç mermimiz kaldı...

Fakat umudları kırılmamıştı. Kalan mermilerden bir tanesi daha düşmana yollandı. İki mermi kaldı. Bir mermi daha salıverildi, bir tane kaldı.

Durdular. Son mermiyi kullanmak için tam vaktini bekliyorlardı. Çünkü düşmanın da ateşi gittikçe yavaşlamış, kesilmeye yüz tutmuştu.

Komutan son komutu verdi:

— Ateş!

Son mermi de, topun kuvvetli boğazından, ateş saçarak fırladı. Topun gürültüsü, dağlarda ve kayalarda yankılar uyandırarak dört bir yana yayıldı ve yavaş yavaş kesildi.

Beklediler.

Fakat, şaşılacak şey! düşmanın ateş eden son topu da kesilmişti.

Topçular biraz daha beklediler. Sonra birbirlerine bakıştılar. Yüzlerinde zafer sevinci, tatlı bir gülümseyiş halinde belirdi.

Komutan:

— Son mermi, son düşman topunu da susturdu, dedi. Zaferi kazandık!..

23 Nisan Bayramı İçin Hazırlamış Olduğumuz Piyesler

1— Zafer yıldızları — İnkılâblarımız
2— Haydi
3— 23 Nisan şiirleri, temsilleri
4— Küçük şehit
5— 23 Nisan müsameresi — Küçük Kuvayi Milliyeci
6— Gönüllülerin türküsü
7— Atak Ali
8— Monoloğlar
9— Çocuk Komedileri
10— Çocuk ve Bahar sesleri (Bahar konularile ilgili şiirler).

Diana
AFYON KAÇAKÇISI ÇİNLİLERİN BAŞI MOTUNG, YENİ İCAT BİR UÇAK MOTORUNU ÇALIYOR. DİYANA ONU KURTARMAK İSTERKEN HAYDUTLARIN ELİNE DÜŞÜYOR. NİHAYET BRUSLA UÇAĞI KAÇIRIYORLAR.
NE VAR, DİYANA? ENDİŞELİ GÖRÜNÜYORSUN!
MOTORDA BOZUKLUK VAR GİBİ. SESİ FENA.
EVET PERVANE KIRILDI! ÇABUK İNELİM!
KIRILMAMIŞ, SADECE GEVŞEMİŞ. O KOLAY FAKAT BİR DEFADA MOTORA BAKALIM..
ŞURADA BİR MAĞARA VAR. GİDİP BİRAZ ORADA DİNLENELİM..
GÜZEL BİR FİKİR!
BURADA RAHAT RAHAT OTURURUZ
BİR SU SESİ DUYUYORUM.
NEREDEYİZ ACABA?
MOĞOLİSTAN'DA GOBİ ÇÖLÜNÜN BATISINDAYIZ.
A! BİR ALAY ADAM GELİYOR! ÇİNLİYE BENZİYORLAR. BAKALIM BİZE NASIL DAVRANACAKLAR?
BİR İKİ DAKİKA SONRA..
BU ADAMLAR BANA PEK DOST GÖRÜNMÜYOR.
KİM BİLİR BELKİDE ZARARSIZ KİMSELERDİR.
BELKİ AMA BU İNSANLARA HİÇ GÜVEN OLMAZ..
NE YAPALIM? ONLARA DOST GİBİ GÖRÜNELİM.
KİMSİNİZ?
A! BİZİM DİLLE KONUŞUYORLAR!
DÜŞMAN DEĞİLİZ. RUSYAYA GİDİYORUZ.
İNANMAM! BELKİDE CASUSSUNUZ.
SİZİ KOMUTANA GÖTÜRECEĞİM.
ERKEKLERİ GÖTÜRÜN. KIZLA KONUŞACAĞIM CASUSSALAR ÖLDÜRÜRÜZ
?
RUSYAYA NİÇİN GİDECEKSİNİZ?
ÇİNLİLERİN ELİNDEN KAÇTIK. KENDİ MEMLEKETİMİZE RUSYADAN GİDECEĞİZ.
BULDUM! MOĞOLİSTANDALAR ORANIN YERLİLERİNE YARALATTIRIRIZ.
MOTUNG ÖNÜNDEKİ ALETLE UÇAĞIN NEREDE OLDUĞUNU BULDU.
AL ŞUNU, MOĞOLİSTANA TELSİZLE ÇEK.
PEKİ EFENDİM.
TELGRAF
BİR KIZ VE İKİ ERKEK BİR UÇAKLA KAÇTILAR. CASUSTURLAR. GÖRÜR GÖRMEZ YARALAYIN..
BİZİM KİMSEYE ZARARIMIZ YOK. BIRAKIN GİDELİM.
BELKİ DOĞRU SÖYLİYORSUN!
PEKÂLÂ, BİR UÇUŞTA RUSYAYA GİTMEK ŞARTIYLE SERBESTSİNİZ.
TELSİZLE BİR TELGRAF ALDIK KOMUTANIM.
36
DEMEK BANA YALAN SÖYLEDİN HA! SİZ CASUSMUŞSUNUZ! ŞİMDİ KURŞUNA DİZDİRECEĞİM.
!
ARKASI VAR

YALNIZ EFE
ÖYLE İSE YİĞİTLER YALNIZ EFE İLE DAĞLARA ÇIKIN, İNTİKAM ALIN.
YALNIZ EFE DAĞLARA ÇIKALI TAM BİR HAFTA OLMUŞTU. HADİSESİZLİK EFENİN CANINI SIKIYORDU,
ACABA ORADA KİM VAR DUR HELE, ŞİMDI.
YALNIZ EFENİN KARARGÂHI
DEPRENME YAKARIM DÜŞ ÖNÜME, YÜRÜ.
BENİ EFEYE GÖTÜR.
ÇOK ŞÜKÜR SAĞIM.
BİZ SENİ ÖLDÜ SANDIK. DAYI
ARKASI VAR

Bu Harbin Hikâveleri

Altın Anahtar

Oyanusun bitmez tükenmez suları arasında günlerdenberi yol alan cephane gemisi, varacağı limana yaklaştığı sıralarda, birdenbire çıkan bir fırtınaya tutuldu.

Limana varmak için daha on iki saatlik bir yolları vardı. Akşam olmak üzere idi. Hesapça ertesi sabah limana girmiş olacaklardı. Fakat, aksi zamanda yetişen fırtına, dağ gibi dalgaları arasında gemiyi oradan oraya vurup duruyordu.

Denizin korkunçluğunu gören kaptan, arkadaşlarına dönerek:

— Bu fırtınayı atlatabilirsek ne mutlu bize! dedi. Fakat atlatacağımızı umuyorum. Elverir ki bir düşman gemisine veya denizaltısına rastamıyalım. Tek başına fırtına ile savaşabiliriz.

Kaptan kendine güvenir adamdı. Bu işlerde denemesi de vardı. Yıllarca Okyanus sularını aşmış, nice azılı fırtınalarla karşılaşmıştı.

Fırtınada çalkalanarak gidiyorlardı.

Gece yarısı olmuş, tayfalar nöbetleşe uykuya çekilmişlerdi. Uyuyanlar birdenbire, kulakları sağır eden bir gürültü ve büyük bir sarsıntı ile fırladılar.

Gemi mayine çarpmış yahut bir denizaltının mermisini yemişti. Makineler durmuş, teknenin ortasından gözleri kamaştıran alevler yükselmiye başlamıştı. Gemi su alıyordu ve yana yatmıştı.

Filikalar hemen doldu ve denize indirildi. Gemi batıncaya kadar, cephaneleri ve içindekileri kurtarmak lâzımdı. Hele cephaneleri insanlardan önce kurtarmak gerekti. Çünkü cephaneler ateş alırsa, gemi bir an içinde havaya uçacaktı.

Kayıklara cephane sandıklarını yüklediler. Kalanlara da sıra ile gemiciler binmiye başladılar.

Gemideki patlayışla yaralananlar da vardı. Adamlara sıra gelince ilk önce bunları kayıklara yerleştirdiler.

Kaptan, gemi batıncaya kadar içindekileri kurtarmıya çalışıyor, bunun için boyuna komutlar veriyordu:

— Altı filikaya cephaneleri yerleştirin... Her filikaya dört sandıktan çok cephane konulmasın. Sonra batar... Kalan dört filikaya tayfalarımız binecek... Yalnız, ilkönce yaralıları koyun... İki mil kadar uzakta, batıda, bir ada olacacak... Filikalar oyana kürek çeksin...

Cephane sandıklarının konulduğu filikalardan sonra, yaralıların yerleştirildiği kayıklar denize indirildi ve hepsi beraber, kaptanın söylediği adaya doğru yol almıya başladı.

Bu sırada gemi gittikçe sulara gömülüyordu. Yalnız, kaptanla geminin telsizcisi ve daha bir iki kişi gemide kalmıştı. Adaya ilk gidecek filika, içindekileri kıyıya çıkardıktan sonra dönüp gelecek ve onları alacaktı.

Karaya ilk yanaşan, yaralılarla dolu kayık oldu. Çünkü, cephane sandıklarının olduğu kayıklar, ağır oldukları için, hızlı yol alamamışlardı.

Yaralılar kıyıya çıkarıldı. Kürekleri çekenler filikayı yeniden denize açtılar ve gemiye doğru sürmeğe başladılar.

Epeyi gittikten sonra, arkalarından bir bağrış duydular. Dönüp baktılar: Fakat karanlıkta bir şey görülmüyor, fırtınanın gürültüsü arasında da, ne söylenildiği anlaşılmıyordu. Bu, yaralılardan biri olacaktı. Fakat ne diye bağırıyordu?

Filikadakiler bir an duraladılar, ellerindeki kürekleri suların içinde tutarak düşünüyorlardı:

— Geri mi dönsek? Gemiye mi gitsek? Gemide kaptan ve ötekiler, bizi bekliyorlar. Tekne batmak üzere. Vaktinde yetişemezsek, zavallılar, gemi ile beraber sulara gömülecekler.

— Fakat, arkamızdan bağıran yaralının da elbette bize söylemek istediği önemli bir şey olacak. Dönsek mi acaba?

Onlar bu iki düşünce arasında duraklarlarken, arkalarında bıraktıkları suların arasında bir çırpınış duydular. Fırtına ile coşan suların gürültüsü arasında, dalgalarda bir insanın yüzdüğü anlaşılıyordu.

Kayıktakiler, artık duraklamıya yer olmadığını gördüler ve kürekleri tersine çekerek, kayığı, arkadan gelene doğru sürdüler. Denizdeki de, elinden geldiği kadar yüzerek onlara yaklaşmıştı.

Biraz sonra yaralıyı filikaya aldılar. Bu, geminin kamarotu idi. Bir yandan yarasının acısı, bir yandan yorgunluk içinde, nefes nefese idi ve zorla konuşabiliyordu. Kesik kesik cümlelerle şunları söyliyebildi:

— Dolapta plânlar kaldı... Dolap kapalı... Anahtarı bende... Onları almak ister... Gemi batmadan önce.. Düşmanlar gelirse... Plânları ellerine geçirmesinler...

Sustu. Nefesi kesilmiş, kuvvetten düşmüştü. Fakat, söyliyeceğini söylemiş, ödevini yapmıştı. Artık rahat rahat uyuyabilirdi.

Filikadakiler, onun, son sözleri ile beraber, zorlukla cebinden çıkarıp uzattığı anahtarı aldılar ve bütün kuvvetleri ile küreklere asılarak, gemiye doğru gitmeğe başladılar.

İçterinden biri:

— Ne fedakâr arkadaş: dedi. Yaralandığı zaman bayılmıştı. Biz onu baygın bir halde kaldırıp kayığa koyduk. Kıyıya çıkarıldıktan sonra kendine gelmiş ve zihnini toparlıyarak, can acısı arasında, ödevini hatırlamış olacak. Ölümle çarpışırken, gemide, kendi mesuliyeti altında bulunan şeyleri düşünmesi ve onları kurtarmak için bize anahtarı arkamızdan bağırarak, sonra denize atlayıp yüzerek getirmesi ne büyük bir şey!

Biraz sonra, gemiye yanaşmışlardı. Kaptanla ötekileri filikaya alırlarken içlerinden biri koştu, dolabı açtı, içindeki plânları aldı ve kayığa getirdi. Hep beraber, adaya doğru yeniden kürek çekmeğe başladılar.

Yolda, filikadakiler kaptana, yaralının yaptığı, gösterdiği bu kahramanlığı anlattılar. Kaptan dinledikten sonra, ödevini yapıp şimdi derin uykuya yatan gemiciye baktı:

— Zavallı, dedi. Kıyıda kalsaydı belki kurtulurlu. Sonra da çırpınışı ile, vücudünde son kalan kuvveti de tüketti ve gözlerini kapadı.

Bu sırada uzaktan bir geminin ışıkları göründü. Bu, bir düşman harp gemisi olacaktı. Her halde, cephane gemisinin yaralandığını haber almış, içindekileri esir etmiye geliyordu.

Gemi de, sanki düşmanın gelmesini ve içeri girmesini bekliyormuş gibi, hâlâ batmamış, duruyordu. Fakat, düşman harp gemisi yarı yarıya sulara gömülü olan tekneye yanaştığı sırada, son filikadakiler de adaya ayak basmış bulunuyorlardı.

Kaptan, gemicilere dönerek:

— Kamarotun anahtarını verin bana, dedi. Bunu, harp müzesine koymak gerek. Bu, gördüğünüz gibi, demir bir anahtar değil, altın bir anahtardır. Bu olmasaydı gemideki plânları kurtaramıyacaktık ve onlar şimdi düşmanın eline geçmiş bulunacaktı. Bu zaferi kurtaran altın anahtardır.

SON UÇUŞ

Düşmanın havâ akınları üç gündür artmıştı. Buna, sade uçak savar topları ile karşı koymak yetmiyordu; büyük bir uçak filosu ile düşmana karşı gitmek ve ona bir baskın bombardımanı yapmak isterdi.

Filo komutanı buna karar verirken arkadaşlarına:

— Bu akını yaparak bir taşla iki kuş vurmuş olacağız, diyordu. Birincisi, düşmanın gözünü korkutacağız, bizim de uyanık olduğumuzu ve onu, topraklarımızın üzerine gelmeden tepelemiye hazır bulunduğumuzu göstereceğiz. İkincisi, düşmanın uçak alanlarını bombalıyarak, onun, tam mânasile, kolunu, kanadını kıracağız. Oradan kalkıp bizim üzerimize gelecek uçakların bir çoğunu kalkamaz, uçamaz hale getireceğiz.

Filo hazırlandı, yüz uçak, kovanlarından fırlamış arılar gibi, uğultularile gök yüzünü inleterek, düşman ülkelerine doğru ilerlediler.

Düşman filosu da, o gün yeni bir akın için havalanmıştı.

İki filo yolda karşılaştı ve çarpışma başladı.

Her iki tarafta da yüzer uçak vardı. Her iki tarafın da kuvveti birdi: uçakların hepsi bir hızda, bir büyüklükte idi, uçmanların hepsi, karşısındakini alt etmek için çarpışmaya azmetmiş bulunuyordu.

Onun için bu çarpışma çok yaman oldu.

Çarpışmanın yedinci dakikasında idi. Filonun, güzel bir manevra yaparak ileri atılan ve düşmanın üzerine yükselen bir uçağı, birdenbire aldığı yara ile, yere inmek zorunda kaldı.

Pilot, uçağa kurşun geldiğini görünce, makinenin daha çok sakatlanıp birdenbire düşmesinin önüne geçerek, yavaş yavaş alçalmıya başladı.

Biraz sonra, yaralanan uçak, pilotu, gözcüsü, makinisti ile beraber, karaya inmiş bulunuyordu.

İndikleri yer, düz bir ova idi. Pilot ve arkadaşları, uçaklarının bozulan yerini düzeltmeye çalışırlarken, tepelerinin üzerinde sürüp giden çarpışmayı görüyorlardı: kendi filoları, düşmanı alt olmak üzere idi.

Uçağın gözcüsü, gök yüzüne bakarak içini çekti:

— Ne yazık! dedi. Bu bizim son uçuşumuz oldu. Şimdi onların arasında olmak ve çarpışmaya karışmak isterdik, değil mi?

Pilot:

— Merak etme, arkadaş, dedi. Uçağımızın bozulan yerini yapalım, biz de hemen havaya fırlar, onların arasına katılırız.

Fakat, uçağın bozukluğu kolayca düzeltilebilecek bir bozukluk değildi; orada tek başlarına yapamıyacaklardı.

Bunu anlayınca pilot arkadaşlarına döndü:

— Boş yere vakit kaybetmiyelim, dedi. Bunun olacağı yok. Boşuna uğraşıyoruz. Halbuki bizi yukarıda ödev bekliyor.

Arkadaşları, heyecanla onun yüzüne baktılar:

— Ne yapabiliriz ki? diye sordular.

Pilot cevap verdi:

— Yapacağımız şey şu: uçağımız şimdiki halde bozuk. Fakat, uçamıyacak halde değil. Uçar, uçar ama, çok uçamaz. Zaten ben, bunu bildiğim için yere indim. Fakat, mademki şimdi ödev bizi çağırıyor, bunun son uçuşumuz olduğunu bildiğimiz halde, hemen havalanıp, düşmanlarla yeniden çarpışmaya girişeceğiz. Yukarıda, bizim filo zayıfladı. Belki, bizim bir kurşunumuzla düşmanın bir uçağını düşürür, filomuzun kazanmasına yardım ederiz.

Yaralı uçak, biraz sonra, yeniden havalanıyordu. Gökyüzünde çok uzun bir ömrü olmıyacaktı. Fakat, bu son uçuşu ile, düşmana biraz olsun bir kayıp verdirebilirse yine ödevini yapmış sayılacaktı.

Filonun öteki uçaklarının arasına katıldıkları zaman, çarpışma en ateşli yerinde idi. Kendi uçakları, savaşı kaybetmek üzere idiler.

Yaralı uçak, önünde bulunan pek kısa bir zamandan en çok faydayı almaya çalışarak, düşmanlarının üzerine ateşe başladı: ilk yaylım ateşinden sonra düşmanın üç uçağı birbiri arkasından yuvarlandı.

Şimdi, karşı taraf, zayıfken birdenbire kuvvetlenmişti.

Biraz sonra, bu filo savaşı kazandı.

Fakat, son kalan düşman uçakları savaş alanından kaçarken, yaralı uçak, son gayretini sarfetmiş olarak, aşağıya düşüyordu.

Uçaktakiler, ödevleirni yapmış olmanın sevinci içinde memnundular: son uçuşları ile, düşmanlarını alt etmişler, savaşı kendi filolarına kazandırmışlardı.

Afacan Bilmece Koponu : 36

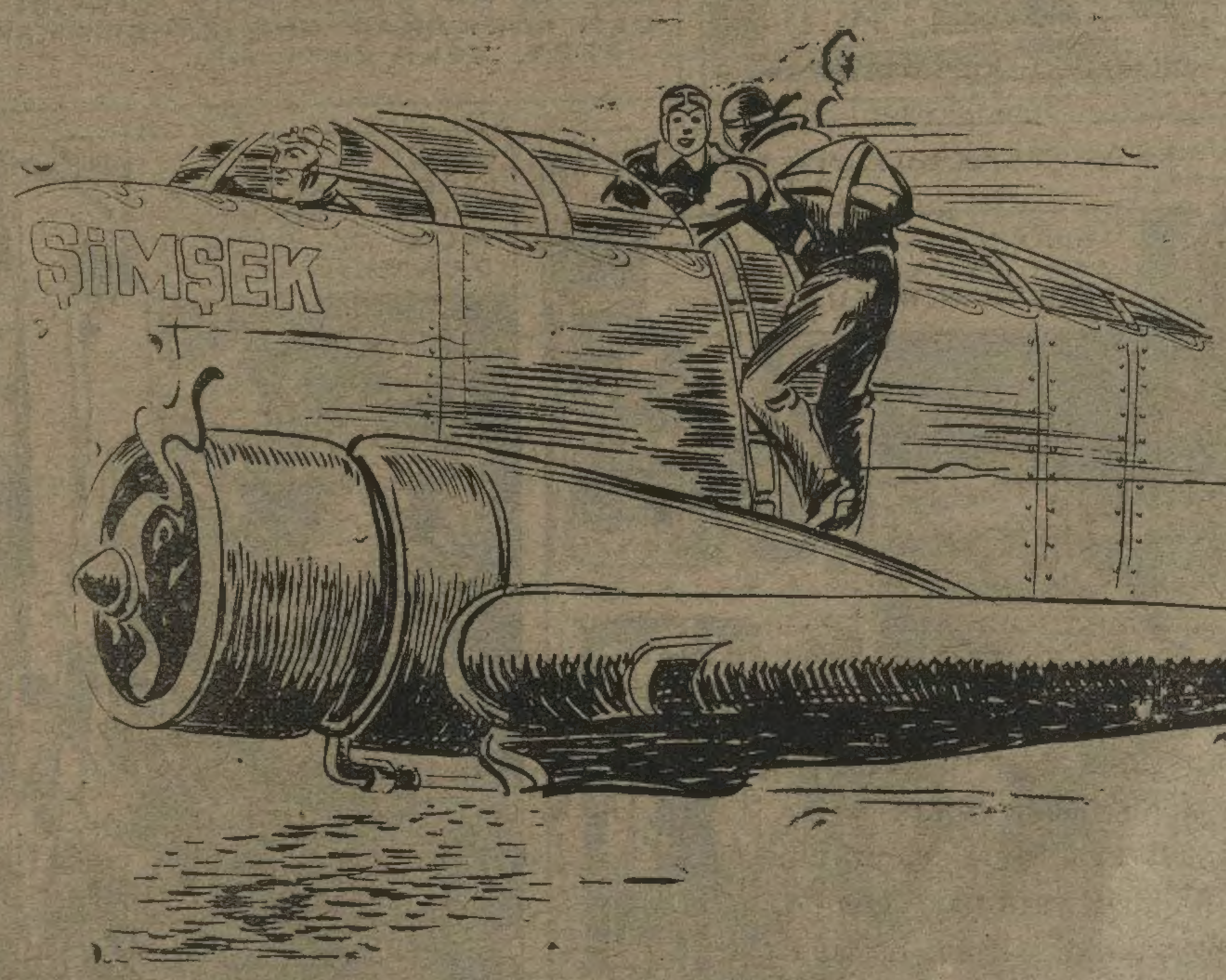

Dalaylamanın Sarayında

KAZANANLAR

Bilmece

32 inci sayı bilmecenin çözülüşü.
«Erzincan»
idi.

«Kazananlar»

1— Necdet Altıntaş, Kadıköy 1 inci ortaokul S. 2. B. No. 534 İstanbul; 2— Hatice Tüngören, Abidinpaşa caddesi Doktor Ziya kızı Adana; 3— Sedat Kalaycı, 19 Mayıs ilkokulu sınıf 3. No. 161 Konya; 4— Zeki Sarıgül, Emekyemez Tutsak sokak No. 12 Galata, İstanbul.

«Küçük hediye kazananlar»;

5— Yalçın, Gazi okulu S. 14 A da Eskişehir; 6— Mehmet, İçhisar Alâeddin mahallesi Alitaş sokak No. 6, Ankara; 7— Maks, Taksim Lâmartin caddesi Fulya Ap. No. 22/6 İstanbul; 8— Ruşen, ilkokul sınıf 4. No. 11 Paşa bayırı, Bandırma; 9— Osman Kemal, 8 Eylûl ilkokulu sınıf 5 No. 464 Havran - Edremit; 10— İhsan, ortakul sınıf B. 3 No. 373 Edremit; 11— Salâhaddin, Karamuğla sokak No. 2 Muğla; 12— Nedim, Postahane karşısında No. 66 Kars; 13— Ahmet, Kızıltoprak Itrıdede sokak No. 17 İstanbul; 14— Altan, Mithat paşa ilk okulu sınıf 5 Zonguldak; 15— Orhan, Gazi ilkokulu sınıf 5 No. 1 Bafra; 16— Alâeddin, Kızılırmak ilkokulu sınıf 5 No. 301 Bafra; 17— Hikmet, Pazar mahallesi Şeyh Hamza sokak No. 46 Samsun; 18— Halûk, Gazi ilkokulu sınıf 5 No. 135 Bafra; 19— Kemal, ortaokul B. 1 No. 647 Urfa; 20— İsmail, ortaokul D. 2 No. 1347 Samsun; 21— Muammer, Kurtuluş ilkokulu sınıf 2 No. 77 Kütahya; 22— Hayri, Dolaplıdere 744 üncü sokak No. 69 İzmir; 23— Akif, Bahriye caddesi No. 33 Hüseyin oğlu Kasımpaşa, İstanbul; 24— Necdet, 4 üncü ortaokul sınıf 1 B. No. 1200 Ankara; 25— Oktay, Fatih Kıztaşı Feyzullahefendi sokak No. 13 İstanbul; 26— Nejad, Aksaray Yenikapı ortakul S. A. 2 No. 165 İstanbul; 27— Sedat, Koca M. P. Ağaçayırı Kadınnine sokak No. 17 İstanbul; 28— Necdet Ortaokul sınıf C. 1 No. 452 Akşehir; 29— Herman, Tepebaşı Yeniçeri sokak No. 30/6 İstanbul; 30— Hamit, maliye odacısı, Salihli; 31— Şükrü, Halâskâr Gazi caddesi No. 133 Harbiye, İstanbul; 32— Ömer, lise sınıf A. 3 No. 155 Konya; 33— Süheylâ, ilkokul S. 3 No. 218 Karamürsel; 34— Ali, As. daire hesap memuru Tekirdağ; 35— Süheylâ, Sıcaksular No. 55 Eskişehir; 36— Kemal, Beyoğlu 1 inci ortaokul No. 217 İstanbul; 37— Cevdet, Fatih Hacıhüseyin Yeni sokak No. 6 İstanbul; 38— Erol, Gazi ilkokulu sınıf A. 1 Zonguldak; 39— Mithat, Gazipaşa ilkokulu S. A. b No. 267 Hatay - Antakya; 40— Turgut, Yenice mahallesi No. 2 Niğde; 41— Ali, Kadıköy Yoğurtçu park yokuşu No. 5 İstanbul; 42— Orhan, Ay-Bey okulu S. 5 No. 177 Uşak; 34— Nevzad, Nüfus müdürü elile Aydın; 44— Bekir Balibey mahallesi Salih Reis sokak No. 7 Antalya; 45— Doğan, Uğur mahallesi Tilki sokak No. 11 Ankara; 46— Burhan, 4 üncü Müfettişlikte sivil polis memuru Salih oğlu Elâzığ; 47— Kemal, Başdurak 414 üncü sokak No. 34 İzmir; 48— Kemal, lise orta kısım III. D. No. 1292 Afyon; 49— İlyas, İkiçeşmelik caddesi Çeşmeli Hasan aile evinde No. 124 İzmir; 50— Hikmet, Üsküdar 20 inci ilkokul S. 5 No. 112 İstanbul.

2 rakam, 5 harfim var. Millî bayramlardan birinin ismiyim. Beni bütün Türk çocukları severler. 1. 2. 3 üncü harflerim Fransada bir şehir ismi, 4, 5 inci harflerim zaman mânasına. 3, 2, 5, 4, 1 inci harflerim meşhur bir Türk mimarının adıdır.

Doğru çözenler arasından elli kişiye hediye verilecektir.

DİKKAT:

1— Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2— Zarfı yapıştırmayınız.

3— Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4— Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 36 ıncı Bilmece İşyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

ŞEN SÖZLER

KUYRUKLU YALAN

Üç yalancı konuşuyorlardı:

1 inci yalancı — Ben muharebede 30 kişi birden yaraladım.

2 inci yalancı — Ben de 30 kişi öldürdüm.

3 üncü yalancı — Ben kendim ölmüştüm.

ÜBEYDENİN BEBEĞİ

Küçük Übeyedeye bir bebek almışlardı, uyurken odasına bıraktılar. Übeyede uyandığı zaman bebeğini buldu, koşa koşa ağabeyisinin odasına girdi..

— Ağabey, bu bebeği kim getirdi?.

— Bilmem; kendi kendine gelmiştir..

Oynarken bebeği yere düşürüp kırdı. Kırık parçalarını toplayıp ağabeysine götürdü.

—Ağabey, kendi kendine gelen bebek kendi kendini öldürdü, dedi.

ASANSÖR

Küçük Perihan annesile beraber bir mağazaya gitmişler asansörle yukarı çıkmışlardı. Akşam Perihan babasına anlatıyordu.

—Annemle bir küçük odaya girdik, kapılar kapandı. Bir de baktım, ikinci kat yavaş yavaş başımıza iniyor..

YAŞ FARKI

Bir gün yaşlıca bir köylüye sordular:

— Saçların bembeyaz olduğu halde niçin sakalların simsiyah?

— Saçlarım, sakallarımdan yirmi yaş daha ihtiyar da onun için...

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
M. Faruk GÜRTUNCA

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
SİZE DE Mİ BİRA GETİREYİM EFENDİM.
HAYIR BİR ŞEY İSTEMİYORUM ÇEKİL
BENİM EFENDİ KENDİ İÇKİSİNİ KENDİ YAPAR.
BAKIN BAYLAR ALIN İSTEDİĞİNİZDEN ALA İYİ CİNS ESKİ ŞARAP HEPİNİZ KANA KAN İÇEBİLİRSİNİZ.
KORKMAYIN SAHİCİ ŞARAPTIR BEN İSTEDİĞİMİ YAPARIM GÖRDÜNÜZ MÜ
SEN NE DURUYORSUN DELİ KANLI NEYE ŞARAPTAN İÇMEYORSUN?
YAPTIĞINIZ İŞLERE AKIL ERDİREMİYORUM!
EYVAH MAH DUM. KAZAN ELDEN GİTTİ
SİZE BAŞKA BİR MARİFETİMİ DAHA GÖSTEREYİM BAKIN HANCI NASIL ŞİŞMEYE BAŞLADI!
HANCININ BALON GİBİ HAVALANMASI ŞEREFİNE İÇELİM!
[10]
ARKASI VAR